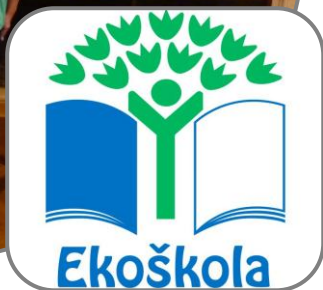

VŠEZNÁLEK

Školní výlety
Rozhovor
Pranostiky
Kalendárium
Povídka
Vtipy

Obsah / Úvodník

- 2.....Úvodník
- 3.....Kalendárium
- 4.....Červnové pranostiky
- 5.....Školní výlet
- 6.....Školní výlet
- 7.....Školní výlet
- 8.....Zajímavost
- 9.....Rozhovor
- 10.....Rozhovor
- 11.....Povídka
- 12.....Povídka
- 13.....Povídka
- 14.....Povídka
- 15.....Básnička
- 16.....Vtipy

„prázdniny“, a už jsou téměř tady!

Začátek června byl hodně letní, co se teplot týče, a většina z nás už se prázdninově i naladila. Někteří se ještě snaží na poslední chvíli opravit si známky a zachránit, co se dá. Naproti tomu ti, kteří se poctivě připravovali z hodiny na hodinu, už pomalu mohou myslet na zasloužený odpočinek.

Všechny žáky i zaměstnance školy asi nejvíc potěšil prestižní titul „Ekoškola“, jenž naše škola získala. Snažení všech žáků i pedagogů přineslo svoje ovoce.

Žáci devátých tříd už počítají své poslední dny na základní škole a už se určitě těší na nové spolužáky, učitele a zážitky.

Všem přeji pohodové prázdniny plné dobrodružství a odpočinku. Těším se na školní rok 2014/2015.

Ivana Směšná

Druhá polovina školního roku 2013/2014 utekla tak rychle, že jsme ani nestačili říct

Marie Terezie, uherská a česká královna z dynastie Habsburků, se narodila ve Vídni 13. května 1717. Byla dcerou Karla VI. a manželkou císaře Františka I. Štěpána Lotrinského. Aby císař Karel VI. posílil jednotu říše, předložil již roku 1713 sněmu jednotlivých zemí tzv. pragmatickou sankci. Jejím přijetím se zavazovali stavové, že uznávají habsburské mocnářství za nedílný celek, který je právem prvorozenství dědičný nejen v mužské, ale i v ženské linii. Od roku 1740 byla na základě pragmatické sankce vládkyní habsburské monarchie Marie Terezie. Její nástupnická práva zpochybňovali zahraniční zájemci o země monarchie (především pruský král Friedrich II. a bavorský kurfiřt Karel Albrecht, podporovaný francouzskými Bourbony) a vyvolali válku o dědictví rakouské, v níž však habsburská monarchie většinu svého území ubránila. Nejcitelnějším neúspěchem byla ztráta Slezska, které připadlo Prusku. Dalšímu pruskému náporu Marie Terezie čelila v sedmileté válce, jejímž výsledkem byl hubertsburský mír, který odstoupení Slezska potvrdil. Neutěšený stav monarchie spolu s novými myšlenkovými proudy ji přivedly k osvícenským reformám. Jejich první vlna ve 2. pol. 40. a na zač. 50. let 18. stol. se týkala správy monarchie, další byly uskutečněny po sedmileté válce a zasáhly školství (povinná školní docházka), soudnictví, hospodářství a dotkly se sociálních poměrů venkovského poddaného obyvatelstva. V roce 1765 se stal spoluvládce ovdovělé Marie Terezie její nejstarší syn Josef II., s jehož radikálními představami o osvícenské vládě však nesouhlasila a až do své smrti udržovala reformní kurs v mírnějším tempu. Marie Terezie zemřela ve Vídni 29. listopadu 1780.

Barbora Zapletalová, 7. B; Denisa Kneslová, 7. D

Červnové pranostiky

Svatá Tonička mívá často uplakaná očička.

Na svatého Antonína broušení kos započíná.

Děšť na Víta - špatná budou žita.

Pohoda na svatého Víta, to dobrota na žita.

Prší-li na svatého Víta, jest úrodný rok, ale žádný ječmen.

Často povětrnost sedmi bratří na budoucích sedm týdnů patří.

Prší-li na Ladislava, děšť po sedm neděl trvá.

Neprší-li na sedm bratří, pak jsou suché žně.

O Petru-li prší, po třicet dní děšť se vrší.

Prší-li na svatého Petra a Pavla, bude mnoho myší, urodí se hodně hub.

Je-li od Petra až do Vavřince parno, bývá v zimě dlouho studeno.

Jaký je Petr a Pavel, takový bude i Havel.

Na Petra a Pavla zlomí se žitu kořínek a ono zraje dnem i nocí.

Jakub Mokoš, 7. A

Výlet 6. C do Lanového centra Proud v Olomouci

Dne 28. 5. jsme měli sraz v 7:45 na vlakovém nádraží ve Starém Městě, odkud jsme vyrazili vlakem do Olomouce. Po příjezdu jsme se vydali asi na kilometrovou cestu do Lanového centra Proud, v němž nám v 10:00 začal program. První jsme hráli hry, potom jsme se oblékli do postrojů. Po rozdělení do dvou skupinek jsme šli na trenažér jištění a na malé zkušební překážky. Poté nám dovezli šunkovou pizzu, na které jsme si všichni pochutnali. Když jsme se občerstvili, vyrazili jsme na individuální překážky. Potom instruktoři usoudili, že jsme dost šikovní, a poslali nás na překážky, kde jsme museli předvést týmovou spolupráci. Za odměnu nám bylo umožněno zhoupnout se s pomocí instruktora na osmimetrové houpačce. Byl to úžasný zážitek. Na konci dne jsme měli v centru Olomouce hodinový rozchod, a tak jsme si mohli koupit suvenýry, obdivovat olomoucký orloj nebo si zajít do McDonaldu. Domů jsme jeli unavení, ale plní zážitků na celý život.

Jan Kočenda, 6. C

Výlet 7. C – Mezinárodní festival filmů pro děti a mládež

Zlín s filmem spojuje především silná historie filmových ateliérů ve Zlíně, které byly založeny v roce 1936 z popudu Jana Antonína Bati jako studio pro tvorbu reklamních snímků obuvnického impéria Baťa. O rozvoj umělecké filmové tvorby ve Zlíně se mimo jiných významně zasloužil režisér a scénárista Elmar Klos, který získal spolu s Jánem Kadárem za snímek *Obchod na korze* Oscara za nejlepší cizojazyčný film roku 1965. Filmový festival nabízí pestrý program, proto jsme na něho do Zlína dne 3. června zavítali i my. Jakmile jsme dorazili do krajského města, tak jsme se vydali do kina, které bylo v době vzniku

největší nejen v Československu, ale i v Evropě. Dívali jsme se na kanadský film *Parta mimo zákon*. Snímek vyprávěl o chlapcích, kteří si hráli na hřišti. Ale město z něho udělalo skládku. Nakonec kluci dostali hřiště zpět. Jan Čenský představil režiséra, který nás srdečně přivítal. Po filmu jsme šli na Baťův mrakodrap. Všichni jsme vyšlapali 16 pater pěšky a na konci jsme spatřili krásný výhled na Zlín. Přivítala nás průvodkyně, která nám představila Baťův výtah. Po prohlídce mrakodrapu jsme dostali rozhod. Po něm následoval bowling.

Standa Psočka, 7. C

Školní výlet 7. A – Rožnov pod Radhoštěm

Dne 2. a 3. června se uskutečnil dvoudenní výlet třídy 7. A. Ráno v sedm hodin jsme se sešli na vlakovém nádraží ve Starém Městě, nastoupili jsme do vlaku a vyrazili směr Rožnov pod Radhoštěm. Když vlak poprvé zastavil, čekal na nás jeden z nejtěžších úkolů, a to přestupování. Naštěstí všichni vlak stihli a naše cesta mohla zdárně pokračovat. Když jsme se dostali z vlaku, nastoupili jsme do autobusu, který nás zavezl k lanovému centru Tarzanie. Po kratším školení jsme si mohli zvolit obtížnost trasy a vyrazili jsme na dráhu. Lezení po lanech bylo velmi zábavné a všichni jsme se pobavili. Když jsme si chvíli odpočinuli, naše další cesta směřovala zpět do autobusu. Po další zdlouhavé cestě jsme se dozvěděli, kde budeme spát. V kempu panovaly dohady, ve kterých chatkách přespíme. Aby byl náš výlet zajímavější, měli jsme přespát v těch asi nejstarších chatkách, které se v kempu nacházely. Nicméně naše zážitky na výletě ještě nekončily. Po dobré večeři jsme se odebrali zahrát bowling. Dobře jsme se pobavili. Ráno po snídani jsme se vydali do centra Rožnova pod Radhoštěm na nákupy, protože nic jiného se kvůli dešti dělat nedalo. Po obědě jsme si pomalu sbalili věci a vydali se na vlakové nádraží, abychom nastoupili do vlaku, který jel směr domov. Výlet byl fajn, navzdory špatnému počasí se vše vydařilo.

Vendula Manová, 7. A

Mezinárodní den dětí

Mezinárodní den dětí se slaví každoročně 1. června v mnoha zemích světa. U jeho příležitosti jsou připravovány různé společenské a sportovní akce. Den dětí má upozornit světovou veřejnost na práva a potřeby dětí.

Historie:

První podnět k založení dne, který by oslavovaly děti, vznikl v Turecku při založení Národního shromáždění 23. dubna 1920 během turecké války za nezávislost. Tehdejší ochránce národních práv Mustafa Kemel prohlásil, že důležitou součástí k budování nového státu jsou děti. Proto ustanovil 23. duben jako *Den dětí*, který obyvatelé Turecka slaví dodnes a je státem uznávaným svátkem. Vyhlášení dne oslavujícího děti, který by se slavil po celém světě, bylo poprvé doporučováno v roce 1925 na Světové konferenci pro blaho dětí. Den dětí však nebyl vyhlášen. Tato konference se konala 1. června 1925. Ve stejný den se v San Franciscu konal festival Dračích lodí, na jejichž oslavu čínský generální konzul shromáždil mnoho čínských sirotků, aby poukázal na to, že by se společnost měla více zabývat blahem dětí. Tyto dvě významné události, které se staly ve stejný den, určily datum oslav Dne dětí, který byl ale oficiálně vyhlášen později.

Jakub Mokoš, 7. A

Rozhovor

Rozhovor s panem ředitelem – Mgr. Josefem Jurnyklem

Jak dlouho jste na této škole ředitelem?

Od roku 1990.

Kde jste se narodil?

V Gottwaldově - nyní Zlíně.

Kdy jste se rozhodl být ředitelem?

Vlastně mě k tomu přemluvili kolegyně a kolegové.

Baví Vás být ředitelem?

Asi jo, jinak bych to nedělal.

Rozhovor

A co nejvíc?

Mnohotvárnost. Práce s vámi, s dospělými, zařizování provozu,...

Jaké je Vaše oblíbené jídlo?

Jsem všežrout. V naší kuchyni mně chutná skoro všechno. Jen zmrzlina by mohla být častěji.

Máte nějakého oblíbeného žáka?

Mám rád všechny. Zlobidla si pamatuji nejvíce.

Měl jste někdy na vysvědčení nějakou horší známku než dvojku?

Na základní škole ne.

Měl jste někdy tahák při testu?

Určitě ano, nezapírám.

A jaké byly Vaše známky?

9. třídu jsem vycházel s pěti dvojkami.

Chodil jste někdy za školu?

Naši by mě asi „zabili“.

Bára Zapletalová, 7. B; Denisa Kneslová, 7. D

Pochopení – 3. část

Škola, úkoly a povinnosti. Tak probíhal každý dlouhý den v ještě delším týdnu. I když se to všechno strašně vleklo, tak jsem byla ráda, že mám vždycky co dělat, abych nad tím nemusela přemýšlet. Nad tím, co se stalo asi před dvěma týdny. Když mi Peter oznámil, že mě miluje, a když jsem mu předtím, než jsem zbaběle utekla, slíbila, že zavolám. Asi nejsem dost odvážná, protože kdybych byla, tak bych svůj slib splnila. Ale o to, že bych sama neměla odvalu zavolat, nejde. Odvalu bych nejspíš najít dokázala, ale bála jsem se. Bála jsem se toho, co bych mu po tom, co bych vytočila jeho čísla a on to zvedl, řekla. On by nejspíš říkal, že to všechno nechápe, že ho to strašně mrzí, a začal by mi pokládat otázky, na které bych neznala odpověď. Každopádně bylo jasné, že on se nebál... Jinak by mi každý den nejmíň desetkrát nevolal a nepsal. Už mě to dovádělo k šílenství, takže jsem se to snažila ignorovat. Rodiče se mě jenom občas na něco zeptali, ale snažili se mě nechat na pokoji, za což jsem jim byla vděčná. Ve škole to bylo k nevydržení. Ne že bych se špatně učila nebo že by do mě neustále někdo hučel. Spolužáci mě raději nechávali sedět samotnou v koutě, protože věděli, že nemám náladu se s nikým bavit. Lidi se mě celkově snažili vyhýbat a já jsem jim za to byla opravdu vděčná. Ale k nevydržení to tam bylo hlavně kvůli pocitu, že je Peter ve stejné škole, že ho kdykoliv můžu potkat... Od té doby jsem ho párkrát potkala, ale vždycky jsem se mu nějak vyhnula. Buď jsem změnila trasu já, nebo on. Bylo to neskutečně těžké a myslela jsem si, že horší už to být nemůže... Po obědě jsme šli s Amy jako každou středu na hodinu biologie. Právě jsme procházeli chodbou v přízemí, když jsem je uviděla. Stál tam Peter s jeho kamarády. Když mě spatřili, tak začali odcházet. Zůstal tam jenom Peter, který si postoupil kousek doprostřed chodby a díval se na mě. Chtěla jsem se otočit a odejít, ale Amy mě zadržela. Stoupla si přede mě a podívala se mi do očí. „Podívej. Přece to nemůžeš neustále odkládat. Jednou si stejně budete muset promluvit. To, že se neustále ignorujete, ničí vás oba. Teď je to na tobě, ale příště už to bude třeba nevyhnutelné,“ dořekla, podívala se mi přes záda a odešla.

Povídka

Chvíli jsem nad tím přemýšlela, a když mi došlo, že má pravdu a že je zbytečné to odkládat, otočila jsem se a šla za Peterem. Bylo vidět, že se snaží tvářit v pohodě, ale moc mu to nešlo. Odjakživa nebyl dobrý herec. Zastavila jsem se od něj asi dva metry a on pak přistoupil blíž. „Ahoj,“ pozdravil mě. Přikývla jsem a podívala se na něj: „Voláš, píšeš a podle toho, jak vypadáš, moc nespíš... A to vše kvůli tomu, že mi musíš něco říct? Poslouchám, tak povídej.“ Vykulil na mě oči, po chvíli se vzpomatoval a začal mluvit: „Myslím, že není úplně nejlepší řešit to tady. A odkládat už vůbec ne. Můžeme se sejít po škole a všechno vyřešit?“ Zeptal se a prosebně se na mě podíval. „Fajn. Stejně už musím na hodinu a dneska stejně moc nespěchám. Počkej na mě za školou, ano?“ Jeho reakce byla okamžitá: „Jo, jasně, budu tam. Děkuju.“ Usmál se a jeho nálada byla zjevně lepší. „No už musím jít na hodinu. Tak jsme domluvení. Zatím ahoj,“ rozloučila jsem se s ním a utíkala do učebny. Doběhla jsem po zvonění a potichu se posadila do lavice za Amy. „Tak co?“ zašeptala, když byl učitel otočený k tabuli. „V pohodě,“ řekla jsem šeptem a zaposlouchala jsem se do výkladu učitele.

Poslední zvonění celého dne mi oznámilo, že je čas. Mezi posledními jsem se vykradla z učebny chemie a zamířila rovnou do malého parčíku za školou. Peter tam ještě nebyl, tak jsem se posadila na lavičku a přemýšlela, co a jak mu mám říct. Asi po deseti minutách, během kterých jsem na nic nepřišla, mi někdo zaklepal na rameno. Peter. „Ahoj,“ pozdravil a sedl si vedle mě. „Čau,“ oplatila jsem mu pozdrav. Chvíli mlčel a pak spustil: „Ten večer... jsem nechápal, co ti vadí, a vlastně to nechápu i teď. Jsme kamarádi už od malička, známe se dobře, rozumíme si. Já... nevidím důvod, proč bychom spolu... nemohli chodit. Já tě mám opravdu rád a věřím, že ty mě taky, jenom si to možná nechceš přiznat... Od toho posledního večera, co jsme se viděli, jsem nad tím hodně přemýšlel a opravdu jsem nepřišel na nic, co by nám bránilo být spolu šťastní... Ten večer jsem byl nervózní z toho, že mě odmítneš a že budeme pořád jenom kamarádi i potom, co ti řeknu, jak moc tě miluji... Ale ani v tom nejhorším snu mě nenapadlo, že by to mohlo dopadnout takhle. Že mě budeš ignorovat, nezvedat telefon a celkově se mnou přestaneš komunikovat.“

Povídka

Netuším, co to má znamenat. Jestli je to vážně jenom to, čeho jsem se bál, a v lepším případě budeme dál kamarádi, nebo je to jinak... Chci vědět, jak to s námi je, protože takhle nejistota mě vážně zabíjí..." Domluvil a já jsem zůstala zkamenělá jako socha. A to proto, že se zeptal na otázky, na které jsem znala odpovědi dávno, ale nikdy jsem je nechtěla vyslovit. Na otázky, které neměly příjemné odpovědi. A na otázky, jejichž odpovědi nevěstily nic dobrého. „Já tě mám ráda, ale jenom jako kamaráda. A to už jsem ti říkala několikrát. To, že to nedokážeš snést, není můj problém!“ vykřikla jsem na něj a celý tenhle rozhovor jsem už chtěla mít za sebou. „Byli jsme kamarádi. A přesně proto to dál nejde,“ pokračovala jsem se slzami v očích. „Moc dobře víš, že ty bys se mnou být jenom kamarád dál nevydržel a já taky ne. Teď když vím, co ke mně cítíš... Při představě, že bychom byli spolu, se mi chce brečet,“ dořekla jsem a přes slzy, které se mi hrnuly do očí, jsem už skoro nic neviděla. Chytil mě za ruku a chtěl promluvit, ale nechtěla jsem, aby teď něco říkal. „Ne, počkej. Nech mě to prosím doříct.“ Přikývl a dál mě poslouchal. „Všechno mě to moc mrzí... Ale já opravdu nejsme tak silná... Nedokážu si představit, že bych s tebou každý den trávila jako kamarádka a přitom bych věděla, že ty se trápíš. A vím, že chodit bych s tebou neodkázala... Zkrátka dva lidi spolu chodí, když se milují. A já tebe prostě nemiluji... Moc mě to všechno mrzí, ale mezi námi už to nikdy nebude jako dřív... Já... nechci vzpomínat jenom na to, co se stalo v posledních dnech. Moc ti děkuji za všechno, co jsme zažili, a za to, že jsi mi tolik let byl oporou. Vždycky na tebe budu vzpomínat v dobrém..." Peter vedle mě zkameněl, dlouho chvíli se na mě vykulenýma očima díval a nic neříkal. „To nemůže být pravda... Chceš mi říct, že... mezi námi je... konec?“ zeptal se nevěřícně. „Mrzí mě to,“ zašeptala jsem a rozbrečela jsem se na plno. Pořád se na mě díval a nejspíš nevěřil vlastním uším. V jeho očích se objevily slzy. To mě dostalo na kolena. Zvedla jsem se a rychlým krokem jsem se vydala domů. Přes slzy jsem moc neviděla na cestu, a tak jsme se snažila trochu uklidnit. Pomohlo mi, když jsem zjistila, že za mnou nejde, ale i tak mi bylo strašně. Při pomýšlení na to, že jsem před chvílí zničila vztah, který jsme si budovali celé roky, se mi třásl celé tělo.

Povídka

Mrzelo mě, že to muselo dopadnout zrovna takhle. Že si nebudeme povídat, že ke mně prakticky každý den nebude chodit a že jsem ztratila člověka, který mi tak moc důvěřoval a podporoval mě. Ale bylo to snadnější než pocit, že bychom se oba trápili, kdybychom byli spolu. Celé to bylo šíleně těžké. Ale věděla jsem, že s tím nemůžu nic dělat, protože tohle byla ta lepší možnost. Takhle nám bude oběma dvěma líp. Když se na sebe nebudeme muset dívat a vidět v očích toho druhého trápení. Byla jsem ráda, že to nejhorší máme za sebou a že teď už to, doufejme, bude jenom lepší...

KONEC

Text Michaela Grebeňová, 7 D; ilustrace Denisa Kneslová, 7. D

Konec roku

Každý se těší, každý to zná.
Se školou loučí se nám rázem snáz.
Přijdou zas prázdniny
bez jasné příčiny.
Zase jako minule
smažeme tabule.
Ale už naposled
sejdeme se uprostřed.
Dostaneme vysvědčení,
nikdo už se nepodcení.
Vidíme teď naši práci,
na chvíli zas nejsme žáci.
Budeme si užívat,
volno plně prožívat
V září pak zas do školy,
ale to nás nebolí.
Před sebou dva měsíce
vyhýbání logice.
Prostě krásný bude čas,
školní rok už zas vzal d'as.
A všichni se těšíme,
ze školy už musíme.

Vendula Manová, 7. A

Pro legraci

„Tati, kde se vzali lidé?"

„Od Adama a Evy."

„Ale učitel nám říkal, že jsme vznikli z opic."

„Copak je vyloučené, aby se tak jmenovaly opice?"

„Pane učiteli, píše se po R vždy tvrdé Y?"

„Ne. Například ve slově trouba se po R píše O!"

Paní učitelka se ve škole ptá: „Pepíčku, jestlipak víš, kde leží Trója?"

Pepíček odpoví: „Prosím, mezi dvójou a čtýrou!"

„Co jste dnes dělali ve škole?"

„Připravovali jsme výbušné zařízení."

„A co budete dělat zítra ve škole?"

„V jaké škole?"

Markéta Sedlářová, 7. A

Redakce

Věra Ondrušková, Ivana Směšná, Klára Burešová, Michaela Grebeňová,
Denisa Kneslová, Jan Kočenda, Jakub Mokoš, Vendula Manová, Stanislav
Psoška, Kateřina Sazmová, Markéta Sedlářová

Všeználek / 10. číslo / roč. 2013-2014 / vyšlo 26. června 2014

Na další číslo se můžete těšit na konci října 2014.